

[Dræbye]

sagde ved vedtagelsen, at forslaget indebar, at regeringen nu var forhindret i »at underskrive en hospitalsplan, som truer de to hospitalets fremtid«. (Folketingets forhandlinger, 1980-81, sp. 12561).

Københavns amtskommune har nu besluttet at nedlægge nogle af de bestående specialer på Sankt Lukas Stiftelsens hospital. Derfor ønskes oplyst, hvilke skridt ministeren vil tage for at sikre, at det beslutningsforslag, som venstre så energisk forsvarede i 1981, ikke bliver en tom demonstration.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Jeg vil gerne understrege, at regeringen lægger megen vægt på folketingsbeslutningen fra 1981 om bevarelsen af Sankt Lukas Stiftelsen og Diakonissestiftelsen, og derfor har jeg også løbende haft kontakt med begge hospitalet.

Jeg kan sige, at omkring Diakonissestiftelsen har vi siden i sommer haft et udvalgsarbejde kørende for at få en langtidsaftale bl.a. med Københavns og Frederiksberg kommuner. Der er flere forskellige muligheder for en god løsning for hospitalet. Dette udvalgsarbejde vil være afsluttet senest i april måned næste år.

Vedrørende Sankt Lukas Stiftelsen forhandler bestyrelsen i øjeblikket om en aftale i første omgang frem til 1992 med bl.a. Københavns amtskommune.

Jeg har løbende søgt at bakke de to hospitalet op og som sagt ydet bistand i arbejdet med at få aftaler i stand, sådan at hospitalernes fremtid kan sikres.

Diakonissestiftelsen og Sankt Lukas Stiftelsen må dog først og fremmest selv vurdere og træffe afgørelse om, hvorledes de ønsker at fortsætte som aktive sygehuse, sådan at den ånd, som disse to hospitalet er kendte for, bevares, men vi har som sagt fra indenrigsministeriet søgt at hjælpe hospitalet, bl.a. ved at yde bistand også i forhandlingerne med kommunerne, i det omfang hospitalet selv har ønsket det.

Dræbye (RV):

Baggrunden for spørgsmålet er jo, at folketinget den 2. juni 1981 vedtog, at Sankt Lukas Stiftelsens og Diakonissestiftelsens hospitalet skulle bevares med de nuværende specialer. Den sidste tilføjelse glemte ministe-

ren i sit svar, men den er jo væsentlig for forståelsen af beslutningsforslaget. Folketinget har pålagt ministeren at sørge for, at de to hospitalet bevares med de nuværende specialer.

Man kan måske undre sig over, at det ikke er ordføreren for forslagsstillerne, hr. Svend Erik Hovmand, der stiller spørgsmål her i dag, men at jeg gør det, for jeg skal gerne vedgå, at jeg i debatten den 2. juni karakteriserede folketingets beslutning som et resolutionsforslag, men det mente hr. Hagen Hagensen, der heldigvis er her endnu, bestemt ikke. Hr. Hagen Hagensen, som var en anden af forslagsstillerne, sagde – og jeg citerer fra sp. 12550 i forhandlingerne 1980-81:

»Måden, hvorpå dette skal gøres, er op til ministeren, og et klart svar fra mig er – jeg sagde det også før: om fornødent ved at ændre loven.«

Der er altså ikke nogen tvivl om, at forslagsstillerne dengang mente, at såfremt de to hospitalet ikke kunne bevares med de nuværende specialer, måtte ministeren skride til en ændring af loven. Nu foreligger der en beslutning om, at Sankt Lukas Stiftelsens hospital skal ændres, så det ikke bevarer de daværende specialer, og dermed er situationen for så vidt klar: så er det forslagsstillerne – hvoriblandt ministerens egen partifælle – opfattelse, at ministeren skal gribe ind ved lovgivning for at sikre de to hospitalet.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Det er rigtigt, at folketingsbeslutningen går ud på, at hospitalet skulle bevare det, der dengang hed de nuværende specialer. Man må vel imidlertid sige, at tiderne har ændret sig også for amtskommunerne og for sygehusevæsenet, også for specialernes vedkommende. I øvrigt kan det jo ikke nytte noget, at man er så voldsomt stationær, at man siger, at amtskommunerne skal opretholde status quo fra for flere år siden. Det vil være en diskussion, som derfor også bliver nødt til at berøre de private hospitalet, i det omfang de naturligvis må indgå i et samarbejde med det omgivende samfund.

Derfor er det klart, at de drøftelser, der pågår nu, er en naturlig følge af, at tiden er gået siden 1981. Men jeg vil godt sige til hr. Dræbye, at der foreligger ingen beslutning om, at specialerne ikke er opretholdt. Det,